

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637919088/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

i Graat, den samme Uvillie imod at boundre. Det var ikke Noget for Romantikeren.

Og Andet var der ikke at se for ham paa disse Mennesker, som rolig drev fra Billede til Billede med deres Katalog klemt i Haanden; der var ikke mindste Brudstykke af nogen Roman at finde. Der saae han nu en lille Gruppe, en yngre Herre med to Damer. Han kjendte dem af Udseende og vidste, at Herren var forlovet med den ene; den anden var aabenbart hendes Veninde. Nu var Ordningen imidlertid den, at den Forlovede sjokkede bagefter, medens Herren, meget talende og æsthetiserende, for Veninden udfoldede sit Indhold af Aand og Viden. Gjorde den Forlovede et Spørgsmaal, fik hun et kort og lidet sigende Svar. Veninden tog imod den Opmærksomhed, der vistis hende, med synlig Fornøjelse, ikke fordi de kunstneriske Betragtninger eller deres Gjenstande interesserede hende, ikke heller fordi den Talendes Person i og for sig gjorde det, hvad han vel smigrede sig med. Nej, det, der for hende forgyldte hans Ord, var kun at søge deri, at hun nød en lille Triumf over sin Veninde ved at tage hendes Forlovede fra hende. Det saae man paa de Øjekast, hvormed hun stadig agtede paa Udtrykket i hendes Ansigt.

Der var nu ikke Meget at opdage. Den forlovede Dame bar sin Skæbne med al mulig Ro, maaske trøstende sig med, at naar Alt kom til Alt, var hun dog den Forlovede, og at der ikke var nogen alvorlig Fare for, at hendes Kjæreste skulde ville bryde Vanens og Kjærlighedens Lænke. Og saa gik hun fattet bag efter med det lidt trætte og lidt forjaskede Udtryk i Ansigtet, som forlovede Piger, der have gaaet længe som forlovede, ikke saa sjældent faa.

Det havde interesseret Stephan at følge med og paa et lille Stykke iagttage denne Gruppe. Saaledes gaar det med saadanne Mennesker! tænkte han, *habeant*, de have fortjent det.

Og i aandelig Forstand rystede han Støvet af sine Fødder efter at have fulgt dem og gik videre. Se, der var noget Andet, noget ganske Andet:

Han stod paa een Gang ved et Portræt, der lige var blevet hængt op, og som han ikke før havde set. Det var et smukt og godt malet Billede af en smuk ung Pige. Hun var